

UNA NIT

Encara no sap què fa ací. Espera que els jutges prenguen una decisió. Encara no sap si és culpable o no. Els seus records d'aquella nit s'han esborrat com si d'un missatge sobre l'arena es tractara. No vol alçar el cap: es trobaria amb la freda mirada dels que dictaran el seu futur. Però tampoc vol mirar arrere, ja que el seu esguard xocaria amb la cara desolada de sa mare, blanca com la neu. Prefereix, doncs, escorcollar una vegada més dins dels seus records vagues, buscant desembolicar el maremàgnum de visions que aigualeix aquell lapse de fa trenta-cinc nits.

Sempre li havia agradat el seu treball. Li pagaven bé. L'única pega era que les hores de treball eren moltes, però tot valia la pena quan arribava a casa i podia abraçar Júlia, la seua dona, i Llúcia, la filla que havia il·luminat més si cabia les vides del matrimoni. Des de fora, tots els envejaven: semblava que tenien una vida perfecta. I de fet, ho era: treball, projectes, salut, esperances... i un bebé preciós.

La nouvinguda, però, havia eclipsat la vida conjugal i se sentia desplaçat. Mai li ho va confessar a Júlia. Òbviament. Intuïa que amb els mesos, amb els anys, tot tornaria a la rutina. Ahí és quan Pere entra en escena. El va conèixer a l'ascensor i de seguida van connectar. Era un veí nou a l'edifici. Compartien estones d'esport i alguna que altra confessió. A poc a poc, sempre amb el vistiplau de Júlia, la relació va quallar en amistat. I una nit li ho va oferir: "Amic meu, el que necessites és un poc d'acció. Prova açò i veuràs".

La felicitat va anar, a poc a poc, difuminant-se. La distància entre la parella va créixer a la par que Llúcia. Així és com, en arribar tard a casa una nit més, Júlia l'esperava molt preocupada. Sobretot enutjada: "Es pot

saber on estaves? Ja estic cansada. Has oblidat que tens una filla?”. I ell, amb la fel dels mesos, de les abstinències forçades i de la manca de control causada per l’alcohol acumulat, només va ser capaç de contestar-li d’una única manera.

Aquest és el moment en el qual recorda tot d’aquella nit. Ara té la resposta a totes les preguntes que li formulen dins d’aquella sala grisa, habitada per mirades hostils. Ara sap per què encara no ha vist ni sentit Júlia.

398 mots